

Izda se
vsako prvo in
tretjo soboto
v mesecu.
Stane na leto
6 K,
na pol leta
3 K.
Posamezni
listi po
30 vin.

Naročnina
naj se pošlje
upravnistvu.
Rokopisi pa
urednistvu
'Reža'
v Ljubljani.
Inserati
se računajo
po dogo-
voru.

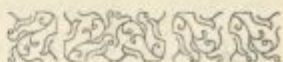
Glasilo veseljakov

Čifutsko.

Mojzes: „Čemu
si se pa podal zad-
njič v tako kupčijo?“

Aron: „Eh človek
se mora podati vča-
sih tudi v poštene
kupčije, ker se nik-
dar naprej ne ve, kje
bo kaj dobička!“

Izdal se je.

Sodnik: „Tu v
predalu moje mize se
nahajajo listine, ki bo-
do dokazale vašo ne-
dolžnost. (Slugi): Pri-
nesite mi ključ!“

Tat: „Prosim, tu
imate vetrih!“

ZAVAROVANJE PROTI VLOMU.

Napredek v zavarovalni tehniki je občudovanja vreden. Dandanes že res ni nobene stvari na svetu, ki bi se ne mogla zavarovati. Gospod Matej Stergar, glavni urednik „Vzornega Gospodarja“, ki izhaja vsako prestopno leto po ena številka, snuje celo zavarovalnico, pri kateri se bodo dali zavarovati vsakoršnikoli izdatki proti prav neznatni premiji.

Eno najzanimivejših zavarovanj pa je gotovo tudi zavarovanje proti vlomu. Pred tridesetimi, štiridesetimi leti nihče niti sanjal ni o tem načinu zavarovanja in danes baš to zavarovanje najbujneje cvete.

Samo ob sebi se ume, da tudi ta stroka zavarovanja daje marsikateri goljufiji povod in eno takih zanimivih pripovedek hočemo tu zapisati.

Karol Lebar je trgovec v Bruselju, ki se bavi z vsemi mogočimi opravili. Posreduje pri prodaji nepremičnin; zastopa tvrdke za vžigalice in maže za črevlje; včasih posreduje tudi pri sklepanju zakonov, skratka: Karol Lebar je mož za vse. Za soprogo ima eno izmed najljubkejših bruseljskih krasotic sicer brez premoženja, zato pa tembolj lahkoživo. Svoj čas je ljubila svojega bratranca lovskega poročniku, ker pa je slutila, da je Lebar zelo imovit, od slovila je začasno svojega bratranca ter se poročila z Lebarjem.

Karol Lebar storil je vse mogoče, da bi finančno zadostil zahtevam lepe ženice. Naposled je postal celo trgovski potovalec in moral je večkrat v letu po več dni izostati z doma ter iti na potovanje. Toda budget se vkljub temu ni nikdar docela ujemal.

Tedaj se je rodila v Lebarjevi glavi redka ideja.

Zavarovanje proti vlomu je baš tedaj prišlo v Bruselju v navado in Lebar se je namenil zavarovati svoje stanovanje za prav visoko svoto, nato vlom fingirati in s zavarovalnino zamašiti v svojem premoženju nastale luknje.

Spočetka je nameraval Lebar povedati svoji soprogi svojo namero ter jo z njeno vednostjo tudi izvršiti. Naposled pa se je vendarle premislil. Prvič ker svoji ženi ni hotel razodeti svojega slabega finančnega položaja in drugič ker bi z najetim vlomilcem vsa stvar bila verjetnejša.

Tako je fingiral Lebar nekoč odpotovanje na osem do deset dni. Podal se v neko razupito beznico ter takoj pridobil za izvršitev svoje ideje pripravnega moža. Rudeči Peter, znani lopov, bil je pripravljen za dvesto frankov proti zagotovilu, da se mu ne bo nič hudega zgodilo, vtihotapiti se v stanovanje, vlomiti v omare i. t. d. in se potem s pomočjo Lebarjevo zopet izmuzniti iz hiše.

„Čuj toraj, Peter!“ dejal je Lebar, „ti odpreš vrata v stanovanje — tu je ključ — greš tiho mimo kuhinje in ne boj se kuharice, ker ona, kakor je meni znano zelo trdno spi. Greš potem v vsprejemnico in vlomiš tam v veliko omaro, v kateri imam baje hranjenih veliko dragocenosti. Takoj na to prejmeš pred hišo obljubljenih dvesto frankov.

Rudeči Peter je bil s tem zadovoljen. Ob dogovorjeni uri vtihotapil se je lopov v stanovanje, toda takoj se je zopet vrnil ter dejal ves preplašen pred hišo čakajočemu Lebarju: „Ni varno, v sobi, kjer spi vaša soproga, čul sem rožljanje sablje.“

„Tepec,“ razjezil se je Lebar, „moja soproga ni oborožena, le idi naglo zopet gori.“

„Počakajmo vsaj eno uro,“ odvrnil je Peter, kojemu so raznovrstne misli začele rojiti po glavi.

„Za moj del,“ pritrdil je Lebar in podala sta se v bližnjo pivnico, da si preženeta čas.

Uro pozneje je šel rudeči Peter zopet na delo.

Po preteku nekolikih minut vrnil se je z obsežno culo.

„Kaj nameravate s to culo,“ razjezil se je Lebar, saj sva se vender pogodila, da mi ničesar ne ukradete!“

„No, mali napitek si bom pač smel prilastiti, dvesto frankov za tako mučno delo je vender premalo!“

Lebar je pustil Petra oditi vesel, da se je vsa namera tako imenitno posrečila.

Naslednje jutro se je vrnil Lebar domu, kjer mu je soproga vsa preplašena prihitela naproti:

„Vlomili so v naše stanovanje!“ vskliknila je.

„To je sreča,“ odvrnil je Lebar hladno, saj sem dobro zavarovan; kaj pa so vlomilci pokradli?“

„Pregledala sem in zapazila, da je vkradeno nekaj obleke, ki sem jo, predno sem legla v posteljo, odložila in pa tvojo karirano obleko sem pogrešila.“

„Moja karirana obleka je bila vendar v predsobi v omari zaklenjena,“ začudil se je Lebar.

„Ne vem kako je to prišlo,“ je zajecljala soproga v zadregi, „uprav to obleko pogrešam.“

Ta karirana obleka je bila tako kričeča, da bi jo moral vsakdo po opisu takoj izpoznati.

Lebar ni dolgo premišljeval, temveč naznanil je policiji, da mu je bilo pokradenih za dvajsettisoč frankov vrednih dragocenosti.

* * *

Rudeči Peter je malobrižno odšel v svoje bivališče. Dvesto frankov je na tako lahek način zaslužil in predmeti v culi bodo tudi najbrže vredni lepo svotico. Mirno je začel pri razsvetljavi slabo brleče svetilke razvezavati culo. Tu je našel v culi krasno s čipkami obšito spodnje krilo, ljubki moderc, krasne z bruseljskimi čipkami obšite hlačice, svilnate nogavice in pa — o čudež! uniformo lovskega častnika.

Rudeči Peter se je poredno nasmehnil ter začel premišljevati, kako bi te ukradene predmete spravil najbolje v denar. Ne, k starinarju ne gre — tu se je spomnil boljšega kupca in poredno se smehljuje je legel k počitku.

* * *

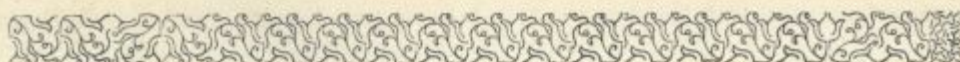
Karol Lebar je šel dan po vlomu z doma ter se namenil v zavarovalnico. Med potjo stopil je v kavarno, da bi čital večerne liste, v katerih se gotovo že omenja vlom v njegovem stanovanju. Naenkrat je zapazil v svojem obližju velikega, vitkostasega moža v karirani obleki in ko je pogledal natančneje, izpoznal je svojo obleko in v njej nekdanjega ženina svoje žene — lovskega poročnika.

„Gospod,“ vskliknil je Lebar presenečen. „Kako pridete vi do moje obleke?“

„Na razpolaganje sem vam,“ odvrnil je poročnik prebledel, obrnil Lebarju hrbet ter zapustil kavarno. Lebar pa ni dolgo premišljeval o tem razpolaganju. Odložil je to za kasneje. Za sedaj je tudi on odšel v zavarovalnico, da javi vlomitev.

* * *

Rudeči Peter se je praznično oblekel, se obril ter lepo počesal. Popoldne pa je šel naravnost v stanovanje Lebarjevo.

Kuharici je naročil, da ima z milostivo nekaj prav važnega o nekem mladem lovskem častniku govoriti in milostiva ga je takoj povabila v svojo sobo.

„Milostiva, jaz sem oni, ki je nocoj vlomil v vaše stanovanje,“ predstavil se je Peter na kratko.

Gospa ga je pogledala začudena.

„Pokradel sem vam nekaj perila in za petsto frankov sem vam ga pripravljen vrniti.“

„Nesramnež!“

„In ako dodaste še tisoč frankov“, nadaljeval je Peter hudomušno, „odstopim vam tudi lepo uniformo lovskega častnika. Vaš gospod soprog je najbrže rezervni častnik in mu je na tej uniformi gotovo precej ležeče.“

Prebledela stopila je mlada ženica k svoji pisalni mizi ter vzela iz skrivnega predala tisoč petsto frankov. „Tu imate“, vskliknila je ogorčena, „in ne prikažite se mi nikdar več pred oči!“

Rudeči Peter se je uljudno poklonil darežljivi gospej ter odšel.

* * *

Deset minut po tem dogodku prisopihal je v sobo gospe Lebarjeve mladi lovski častnik. „Tvoj soprog ve vse,“ vskliknil je, „videl me je v tej preklicani karirani obleki, katero sem moral obleči, ko moje uniforme nisem mogel najti.“

Jedva se je gospa zavedela, stal je že tudi Lebar pred njo.

„Milost!“ dihnila je mlada ženica ter se zgrudila pred njim na kolena. Zdaj je še le Lebar spoznal ves položaj.

„Jaz sem vam na razpolaganje!“ dejal je častnik odločno.

Lebar pa ni bil junak, zadovoljil se je z ločitvijo zakona in pa z dvajsettisoč franki, ki mu jih je izplačala zavarovalna družba.

* * *

Ta dogodbica mi je rodila misel, da bi ne bilo napačno, ko bi gospod Matej Stergar, kot strokovnjak v zavarovalnični stroki, ne osnoval zavarovalnice samo proti kakoršnimkoli izdatkom, temveč tudi zavarovalnico proti ženski — nezvestobi. Marsikateri mož bi ta način zavarovanja gotovo z veseljem pozdravil in plačeval rad tudi precej visoke premije.

IZBLEKNILA.

Poročnik Bahalec je bil pri bankirju Zlatovcu na obisku. V salonu so bili navzoči: gospa Zlatovec, brhka, zelo dozorela brinetka, dve deklici stari osem in deset let ter guvernantka, živooka Švicarka z malimi brčicami pod šiljastim noskom.

Pogovarjali so se baš o veselju in trpljenju poročnikov in gospa Zlatovec je pomilovala zlasti ulanske častnike, ki morajo imeti stik z gališkim moštvom.

„Res je, milostiva“, pripomnil je poročnik Bahalec, „jako, jako se mora paziti, da se človek pri obisku moštvene sobe ne nabere onih malih živalic!“

„Grozno!“ začudila se je bankirka, „to mora biti zelo neprijetno, ako se človeku med moštvom kaj takega pripeti. Sobe podčastnikov so pa menda venderle brez teh živalic!“

„Kaj še!“ vzdihnila je guvernantka; toda takoj na to je zarudela v zadregi ter bežala iz salona.

Lepa obitelj.

Mati: „A, tako! Ti poljubuješ našo sobarico; le čakaj, jaz bom že očetu povedala!“

Sin: „Le povej mu; oče ima zdaj itak že drugo!“

Dobesedno.

Gospa: „Minka, tu imate pet kron, pa ne povejte ničesar mojemu soprogu.“

Kuharica: „Kaj, samo pet kron? Saj vendar pravijo: „molčanje je zlato!“

Mlada ljubezen.

Pepca: „Ali me res tako ljubiš, da mi hočeš vse žrtvovati?“

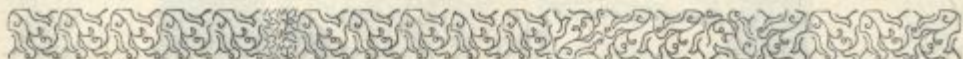
Hinko: „Res! Včeraj sem izdal zadnje vinarje za knjigo „Ljubavna pisma!“

Previdna.

Minka: „Janez, kako lahko bi prišlo najino počenjanje na dan!“

Janez: „Zato pa jaz vedno pravim, da se shajajva raje ponoči!“

Zadovoljiv.

Ona: „Jaz res ne razumem, kako me morete vedno še nadlegovati s svojimi ponudbami, ko sem vam že stokrat povedala, da je moje srce že oddano!“

On: „Jaz sem zadovoljen tudi z ostalim!“

Sreča.

Nek baron je videl mojo nožico, izgubil pri tem glavo
ter me prosil za roko.

Zagovorila se je.

Ženska (pri prodajalcu delikates): „Prosim, dajte mi za dvajset vinarjev odpadkov. Pa prav veliko mi jih dajte, imeli jih bomo za našega psa!“

Prodajalec: „Obžalujem, danes jih pa prav nič nimam.“

Ženska: „Škoda! Vsi smo se že tako nanje veselili!“

PRESKUŠNJE.

Pred tristo leti je vladala v Kapadokiji modra kraljica Tamara. Nasledovala je kralja Kornara, ki je po enoletnem zakonu legel k večnemu počitku.

Dve hčerki Almira in Magelona ste bili sad tega zakona in enajst mesecev po smrti nepozabljivega kralja -soproga prišel je še princ na svet, katerega pa državni stanovi niso hoteli več priznati za legitimnega sina.

Kraljica Tamara je imela samo eno skrb, namreč, da bi svoji dve hčerki kar najbolje omožila.

V Kapadokiji so namreč podedovale prestol tudi ženske, tako je bila Almira prestolonaslednica, sestra njena Magelona pa je imela po tej prva pravico do prestola.

V Kapadokiji je bilo sicer dovolj elegantnih kavalirjev, vendar kraljica Tamara ni bila zadovoljna z domačini. Tudi narodu bi bilo ljubše, da bi princezinji dobili soproge v inozemstvu, kajti tuje je imponiralo že tedaj bolj, kakor domače.

Samo ob sebi je umevno, da kraljica Tamara ni mogla inserirati v tedanjih političnih dnevnikih:

Za dve princezinji iz dobre hiše,
lepi, mladi, z veliko doto se iščejo
primerni soprogi

a bilo je dovolj sredstev na razpolago, da se na raznih dvorih vzbudi zanimanje za cvetoči kraljičini Kapadokije. Težava je tičala le v tem, dobiti res najprimernejše in najvrednejše snubce.

Kraljica Tamara je sklicala državni svet, da se posvetuje in določi, po katerem načinu naj bi se snubci izbirali.

Državni kancelar je povdarjal predvsem, da mora biti prihodnji deželni vladar pobožen ter ubogljiv; vojni minister je zahteval blagega in miroljubnega vladarja; dvorni zdravnik pa je predlagal, da se v prvi vrsti ozira na zdrave, krepke mladeniče.

Naposled je odločila sama kraljica Tamara tako-le:

„Predvsem zahtevam, da ste moji hčerki srečni, kajti najprej je ženska samo ženska, potem še-le kraljica. Zato hočem, da sta prihodnja soproga mojih hčerá prava moža, živahna, marljiva, drzna, podjetna, vročkrvna, skratka: popolno nasprotje mojega pokojnega soproga.“

Državni svet je dolgo zrl še vedno mlado in brhko kraljico, naposled pa le pritrdil njenim zahtevam.

Snubci kraljičin se morajo v prvi vrsti izkazati kot možje, biti morajo živahni, marljivi, drzni, podjetni, vročkrvni. Vprašanje je le še bilo, kako spoznati snubce, da imajo res vsa ta svojstva.

Tedaj pa se je domislila kraljica Tamara.

Sklicala je nekega dne vse svoje dvorne dame ter jim izročila nalogo preskuševati snubce njenih hčerá.

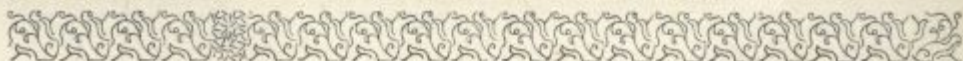
„Glejte, otroci,“ je dejala, „moji hčerki ne morete sami preskuševati snubcev, kajti prava vrednost moža se pokaže le v nemotenem zaupnem občevanju. Zdaj je vaša dolžnost, da se nesebično posvetite svoji patrijotični nalogi.“

Dvorne dame so z vsklikom vsprejele izročeno jim patrijotično nalogo ter obljubile, da bodo temeljito preizkuševale zglašene snubce.

Dokaj princev je prišlo v Kapadokijo, toda večinoma se jih je zasmehovaje odklonilo. Preizkuševalni odsek je malodane vse snubce proglasil kot nezanimive, preživljene zaspance.

Kraljičinam je stroga preizkušnja sicer ugajala, vendar jih je napolsed le jezilo, da tako dolgo ni mogoče dobiti primernih snubcev. Bili ste obe že zelo željni zakona in zato ste zavidali dvornim damam zabavo pri izbiranju in preizkušanju.

Poteklo je že več mesecev in od vseh zglašanih snubcev sta ostala samo še dva in tudi upanja ni bilo, da bi se jih še kaj zglasilo. Že je hotel državni svet proglasiti ostala dva snubca brez vsake preizkušnje za sposobna soproga, ko se je naposled kraljica odločila, da naj se izbere izmed teh dveh snubcev boljšega, živahnejšega, energičnejšega za prestolonaslednico ter je prepustila izbiro preizkuševalnemu odseku. Kraljičini ste temu predlogu pritrdili in tako sta bila zadnja dva snubca izročena odseku.

Štirinajst dni po izročitvi zadnjih dveh snubcev damskemu preizkuševalnemu odseku, priznal je le-ta princa Kajetana za energičnejšega, živahnjega in drznejšega od Bohemunda, ki je bil največji zaspanec.

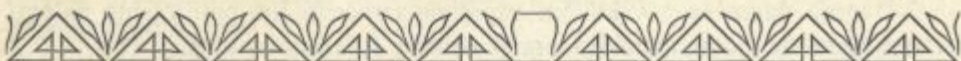
Tako je bil princ Kajetan izbran in poročen s prestolonaslednico, sestra pa se je morala zadovoljiti z mlačnim in zaspanim Bohemundom.

Osem dni po poroki obeh hčera pogovarjala se je kraljica Tamara s svojima hčerkama ter v svoje začudenje izvedela, da prestolonaslednica ni prav nič zadovoljna s svojim soprogom Kajetanom ker je silno mlačen in brezbrizen za vse; nasprotno se je sestra jako pohvalila s svojim Bohemundom, kot živahnim in podjetnim soprogom.

Začudena kraljica pozvala je vsled tega oba svoja zeta k sebi ter ju natančneje izpraševala in izvedela to-le:

Kajetan je bil res že od nekdanj živahen in drzen kavalir toda štirinajst-dnevne izkušnje pri posameznih članicah preizkuševalnega odseka, vzele so mu vso živahnost ter ga docela ohladile za žensko lepoto. Zviti Bohemund pa je bil v drugo hčerko resnično zaljubljen in se je zaradi tega članicam preizkuševalnega odseka nalašč kazal mlačnega in odurnega, samo da se mu ni bilo treba poročiti s prestolonaslednico.

Kraljica se je smijala, ko je čula to pojasnilo. Kmalo pa sta se oba soproga prilagodila svojim ženicam tako, da ste bili popolnoma z njima zadovoljni in da ni bilo čuti več pritožb.

Med dijakinjami.

- „Ti, kaj je pa Olga počela na to, ko je pri izpitu padla?“
- „Padla je!“

Z vojaškega vežbališča.

Podčastnik (enoletnemu prostovoljcu): „Za boga, vstrelite že vender; ali mislite, da imate tudi pri streljanju trimesečni rok?“

Na sodnji.

Sodnik: »Ako se ne motim, ste vi celo ponosni na to, da znate tako spretno krasti!«

Tat: »Gotovo, gospod sodnik, tako spreten pa tudi ni zlepa kdo kakor sem jaz. Izvzemši, seveda, gospoda sodnika.«

OTROŠKO.

Gospa svetnica (naročala je svoji šestletni hčerki, predno je ta šla v šolo): „Ako te na ulici kdo ogovori in izprašuje kaj, kar reci, da nič ne veš ali pa, da ne smeš povedati!“

„Bom, mamica!“

(Deklica je šla po ulici in ker je bila res ljubka, ogovorila jo je neka gospa ter jo vprašala): „Kdo pa je tvoj papa!“

„Ne smem dovedati!“ odrezala se je dekllica ter ponosno šla svojo pot.

Polovična sreča.

A: „Kako se kaj počutiš v zakonu!“

B: „Tako, tako! S ženino doto se že izhaja, toda z ženo ne tako lahko!“

Po domače.

Gost: Gospa krčmarica, ta pečenka pa smrdi!“

Krčmarica: „Kaj ne, da! Meni se je tudi tako zdelo!“

Oba obžalujeta.

Ona: »Škoda, da nisem moški; prav žal mi je!«

On: »Meni tudi!«

Nevarno.

»Ti v Ptuju smo dobili po šest kron na roko in pa vožnjo do Celja in nazaj, da smo šli tja razširjat nemško kulturo!«

»Pst! O kronah pa kar molči. Državni pravdnik je tak »idealist«, da ne sme ničesar slišati o kronah, sicer te takoj konfiscira!«

Ustanovljeno 1842.

BRATA EBERL, LJUBLJANA

slikarja napisov in lakirarja.
Dekoracijska, stavbeva in pohištvena
pleskarka.

Delavnica: Igriške ulice št. 8.
Telefon 154.

tovarna oljnatih barv, laka in fir-
neža z električno gonilno silo.
Telefon 154.

Trgovina in pisarna: Miklošičeve
(Francišškanske) ulice 6.